

2012

Cyklisté jedou na fotbalový zápas

Telč – Vratislav – Telč

Jelikož vzpomínky na náš první cyklovýlet píšu s velkým časovým odstupem, na mnoho věcí si určitě nevzpomenu. Proto možná bude popis trasy ochuzen o mnoho již zapomenutých zážitků. Moje vzpomínky po více než deseti letech doplnil Jirka, takže o nic podstatného nepřijdete.

Mysleli jsme si, že po několika kratších jízdách na kole v rozsahu do 70 km, které jsme absolvovali na jaře 2012, budou naše tukem obalená těla odolnější proti vyšší zátěži. V předešlých letech jsme absolvovali nejvýše 164 km za jeden den s tím, že jsme pak aspoň celý další den relaxovali. Vlastně jsme nevěděli, do čeho jdeme, když na nás čekalo více etap bez přestávkových dní. No ale všechno je jednou poprvé...

1. den (14. června, čtvrtek)

Telč – Chotěboř (75 km)

„A budete hrát automaty?“

Vyjížděli jsme celí natěšení odpoledne se sbalenou bagáží včetně spacáků a karimatek. Byl jsem domluven se svým bývalým spolužákem Jirkou O., že budeme moci přespat v jeho domě v Chotěboři. Cesta ubíhala dobře, byli jsme ještě plní sil a navečer nebyl nijak silný provoz. Po první občerstvovací stanici v jihlavské restauraci „Na hliništi“ jsme pokračovali dále směrem na Havlíčkův Brod. Zde byla občerstvovačka na vlakovém nádraží či spíše v nedaleké restauraci. Odtud jsme pomalu stoupali až do Chotěboře. Dům spolužáka se nám po telefonní navigaci podařilo celkem rychle najít. Ubytoval nás v prostorném obýváku. Chtěli jsme si dát večeři a doplnit „iontové nápoje“ ve formě piva. To se docela dlouho nedařilo, jelikož Chotěboř v té době nebyla městem hospod, nýbrž heren. V prvním podniku se hned sháníme po pivu, avšak číšník nás zaskočí zvědavým dotazem: „A budete hrát automaty?“ Když zjistí, že to rozhodně nemáme v plánu, relativně slušně nás vypoklonkuje. Po několika dalších neúspěšných pokusech se nám daří najít zřejmě nejdražší restauraci ve městě. Nakonec v kamarádově obýváku usínáme s plnými břicho.

2. den (15. června, pátek)

Chotěboř – Police nad Metují (127 km)

Den defektů

Ráno byl spolužák Jirka v práci, máme se mu ozvat, až budeme vyjíždět. Po snídani se s námi přijel rozloučit a my jsme se konečně vydali na další část naší trasy. Cesta přes Železné hory ubíhala hladce, po ránu bylo na kopečky ještě dost sil. Poté jsme sjeli dolů do nížiny kolem Pardubic a Hradce Králové. Zde nás zdržela první technická porucha: Jirkovi praskla špice u zadního kola na straně kazety, bylo tedy nutné zajet do servisu kol a nechat si ji vyměnit. S Jardou jsme na Jirku čekali v nedaleké restauraci. Při snímání kazety se však na jeho kole vylouplo několik dalších nedostatků (přehazovačka, vytažený řetěz, špatná kazeta), takže „výměna jedné špice“ jej stála něco málo přes tisíc korun. Škodolibě jsme se tomu zasmáli. Jirka měl kolo sice opravené, cenou opravy však zvýšil jeho hodnotu bezmála o polovinu.

Jelikož v tu dobu již panovaly vyloženě letní teploty, po několika nezbytných občerstvovacích zastávkách jsme si udělali pořádnou pauzu na pozdní oběd až v Náchodě. Po vydatném jídle a pití se mi zdálo, že mám málo nafouknuté zadní kolo. Stavili jsme na čerpací stanici, kde se mi podařilo kolo plně dofouknout. No, spíše nepodařilo. Nafouknul jsem ho na více než 9 atmosfér, aby mi kolo jelo lépe. Vzápětí nás ohlušila veliká rána – praskla duše. „Ty vole, to sis nemohl vybrat místo na píchnutí aspoň někde poblíž hospody?“ rozčiloval se naoko Jirka. Naštěstí jsem měl náhradní duši, takže s použitím veškerého opravářského umění jsme zanedlouho pokračovali směrem na Hronov. Tam jsme se zastavili v místní restauraci na večeři a několik dalších „rezavých iontových nápojů“. Ptali jsme se místních, kde by se ve vzdálenosti do 20 km dalo přespat pod širákem. Navrhovali jsme Broumov. Od toho nás ale místní rychle odradili: „Co blbnete, tam by vám ukradli kola, i kdybyste na nich spali.“ Tak bylo nakonec rozhodnuto: dojedeme do Police nad Metují a tam snad něco na přespání najdeme. Bylo to sice 9 km do táhlého kopce, ale s celkovým převýšením jen asi 100 m. Bez větších problémů jsme to zvládli a prakticky už potmě jsme si „vylosovali“ přírodní ubytování v přístřešku na fotbalovém hřišti v Polici nad Metují. Spokojeně jsme ulehli do spacáků a za chvíli únavou usnuli.